

Nejkrutější vrazi v dějinách

Al Cimino

Většina z nás má kliku. Během našich životů se s vraždou jedinkrát nese-
tkáme. Nespácháme ji, nejsme poznamenáni jejími dopady, a to ani zpro-
středkovaně přes členy rodiny či přátele, pokud máme opravdové štěstí. Přesto
motiv zabíjení vévodí literatuře, filmu i televizním pořadům. Ať se nám to líbí,
nebo ne, zdá se, že toto téma nepřestává fascinovat.

Samozřejmě že ve většině případů nám televize kriminální případy ser-
víruje ve značně příkrášené podobě, například jako u Agathy Christie, ve
Vraždách v Midsomeru, v příbězích o Sherlocku Holmesovi nebo v *Colom-
bovi*. Motivy jsou jednoznačné – spor o závěť, žárlivost, nevydařený obchod.
Jenže v reálném světě jsou vraždy jen zřídka elegantní a jednoznačné. Dů-
kazem mohou být stránky novin a knih, jež jsou plné krvavých detailů nej-
surovějších zločinů.

Ještě o krok dál ovšem zajdou pachatelé, kteří zabíjejí opakovaně. Sérioví
vrazi jsou pozoruhodní jedinci, jejichž myšlenkové pochody se dají jen stěží
pochopit. Někdy je na vině prostý sexuální chtíč, jenže většinou jsou jejich
pohnutky daleko složitější.

Ona fascinace vraždami zčásti vyvěrá z úsilí, o nějž se z bezpečné vzdá-
lenosti pokoušíme všichni, a to dostat se sériovým vrahům do hlavy. Co je
k tomu žene? Proč je těší usmrcení jiné lidské bytosti? Nejpřitažlivější na

tom všem je fakt, že se k vraždě uchylují zas a znovu, přestože jsou jen krůček od dopadení, jež zcela jistě skončí doživotním vězením nebo dokonce popravou. Někteří z nich v závěru „úspěšné“ kariéry téměř prahnou po tom, aby byli polapeni.

A pak je tu ještě jedna věc, která nás k nim tolik táhne. Přestože víme, že spořádanost je pro správný chod společnosti nezbytná, většina z nás chová k psancům, kteří si žijí podle svého, určitý obdiv. Zatímco v umění a jiných intelektuálních sférách – dokonce i v obchodní činnosti či politice – je podobné jednání skutečně hodno obdivu, sérioví vrazi jsou jiným typem psance. Sérioví vrazi porušují veškerá pravidla.

V žádném případě si nezaslouží uznání, právě naopak. Všem by bylo lépe, kdyby vůbec neexistovali. Nikdo z nás by někoho takového nechtěl poznat – snad jen prostřednictvím filmů, televize nebo knih, jakou je právě tato.

Následující stránky popisují dvacet sedm skutečných případů a já doufám, že vás uhranou stejně jako mě. Nakonec musím přidat nezbytné varování – v této knize se nacházejí popisy, jež mohou citlivé čtenáře velmi znepokojit, přesto však od nich nebudou moci odtrhnout oči.

Al Cimino
Bloomsbury, leden 2023

JEFFREY DAHMER: KANIBAL Z MILWAUKEE

Masový vrah z Milwaukee Jeffrey Dahmer schovával těla svých obětí v blízkosti vlastního domu. Jenže to mu bylo málo. Chtěl se jim přiblížit ještě o něco víc, proto nakonec začal požívat jejich maso. Díky tomu se staly jeho součástí a nikdy ho neopustily.

Dahmer započal kariéru vraha v roce 1978, když mu bylo pouhých osmnáct let. V té době jeho rodiče procházeli ošklivým rozvodem. Dahmerův otec rodinu již opustil a matka odjela na dovolenou. Dahmer zůstal doma sám, a jelikož se cítil osaměle, vyrazil mezi lidi. Po cestě nabral stopaře, devatenáctiletého bělocha jménem Steven Hicks, který měl namířeno z rockového koncertu. Padli si do noty a Dahmer Hickse zavezl zpátky do domu svých rodičů. Vypili pár piv a bavili se o životě. Pak se Hicks zvedl k odchodu. Dahmer jej prosil, aby zůstal, ale Hicks byl neústupný, proto jej Dahmer přinutil. Těžkou činkou jej udeřil do hlavy a následně ho uškrtil.

Dahmer Hicksovu mrtvolu odtáhl do sklepa a pomocí loveckého nože jej rozřezal na kusy. Měl s tím bohaté zkušenosti. V dětství si krátil čas pitváním zvířat. Jednotlivé kusy těla zabalil do igelitových sáčků a ukryl je ve sklepě. Jelikož zápach rozkládajícího se masa zanedlouho zaplavil celý dům, Dahmer jednou v noci sáčky posbíral a zakopal je do nedalekého lesa. Brzy v něm začaly narůstat obavy, že hrob objeví místní, proto obsah znovu vykopal, lidské ostatky zbavil masa a kosti rozdrtil železnou palicí. To, co z mrtvoly zbylo, rozptýlil po zahradě a sousedních pozemcích. Trvalo téměř dalších deset let, než se Dahmer k vraždě uchýlil znovu.

V prosinci 1981 se Dahmer přestěhoval k babičce do Milwaukee ve Wisconsinu. Byl samotář a rád se poflakoval v gay barech. Když s někým navázal rozhovor, obvykle mu něco šoupl do pití a on upadl do kómatu.

Dahmer se vybrané oběti nepokusil znásilnit, jen experimentoval. Když však majitel podniku Club Bar skončil v bezvědomí v nemocnici, Dahmera poslali za mříže.

V roce 1986 dostal roční podmínku za veřejné odhalování a masturbaci před dvěma dvanáctiletými chlapci. Soudci tvrdil, že se pouze potřeboval vymočít, a slíbil, že se to už nebude opakovat.

Šest dní po skončení podmínky v listopadu 1987 sbalil v gay baru čtyřicetiletého Stephena Tuomiho. Společně odešli do hotelu Ambassador a měli sex. Když se Dahmer na druhý den probudil, Tuomi nejevil známky života. Ústa měl zakrvácená a krk samou modřinu.

Dahmer se minulou noc velmi opil a až ráno si uvědomil, že Tuomiho nejspíš uškrtil. Nacházel se v hotelovém pokoji, vedle něj ležela mrtvola a každou chvíli mohla na dveře zaklepat pokojská. Vyběhl ven a narychlo koupil objemné zavazadlo. Tuomiho tělo nacpal dovnitř, zavolal si taxi a nechal se odvézt k babičce. Řidič mu dokonce pomohl těžký kufr odtáhnout před dům. Dahmer poté tělo nasekal na kusy a ty uložil do plastových pytlů, které nechal pro popeláře ležet u obrubníku. Počínal si na výbornou a nenechal za sebou žádné stopy. Když policie Tuomiho zmizení začala vyšetřovat, tělo už bylo kdovíkdě. Dahmerovi prošla druhá vražda.

Vyšinutá mysl

Sex, náklonnost a smrt byly nyní v Dahmerově mysli neoddělitelně spojené. O čtyři měsíce později narazil na Jamese Doxtatora, čtrnáctiletého prostituta indiánského původu, a nabídl mu padesát dolarů za pořízení několika nahých fotek. Zavezl ho do babiččina domu a v suterénu se pomilovali. Dahmer mladíkovo pití říznul účinným sedativem. Jakmile Doxtator ztratil vědomí, uškrtil ho. Následně mrtvolu rozkrájel, maso oddělil od těla, kosti rozdrtil na prach a roztrousil po okolí.

O dva měsíce později Dahmer potkal dvaadvacetiletého bisexuála Richarda Guerrera, který byl na mizině. Dahmer mu nabídl peníze výměnou za natočení sexuální nahrávky. V suterénu měli orální sex, pak ho zdrgoval, uškrtil, a jen co na mrtvole vykonal další orální sex, těla se zbavil.

Tou dobou si Dahmerova babička začala stěžovat na puch, který sužoval celý dům. Poté v garáži objevila krvavou skvrnu. Dahmer se hájil tím, že zde preparoval zvířata. Babička se sice nechala obalamutit, ale zároveň mu dala jasně najevo, aby se odstěhoval.

Dahmer si našel malý byt v polorozpadlé budově v černošské oblasti. Hned první noc do bytu vlákal Keisona Sinthasomphona, třináctiletého laoského chlapce, kterého jako všechny před ním omámil. Chlapci, jehož staršímu bratrovi se o něco později setkání s Dahmerem stalo osudným, se podařilo uniknout. Dahmer byl zadržen za sexuální napadení. Ve vězení strávil týden, načež byl propuštěn na kauci.

Ohavné suvenýry

Dahmerovi se jeho zabijácké choutky nedařilo držet pod kontrolou. Krátce po propuštění se seznámil s pohledným šestadvacetiletým bisexuálním černochem Anthonym Searsem. Ze strachu, že policie sleduje jeho byt, odvezl Searse do babiččina suterénu. Pomilovali se, pak ho Dahmer zdrogoval, uškrtil a tělo rozčtvrtl. Ostatky vyhodil do popelnice, lebku a genitálie si však nechal na památku.

Když se Dahmer znovu objevil u soudu, státní zástupce naléhal, aby na něj byl za sexuální napadení třináctiletého Keisona Sinthasomphona uvalen trest odnětí svobody na pět let. Dahmerův právník jej hájil tím, že šlo o ojedinělý případ. Jeho klient, jak uvedl, je homosexuál a alkoholik, a jako takový potřebuje psychiatrickou pomoc, nikoliv trest. Dahmer vyfasoval pětiletou podmínku a jeden rok veřejně prospěšných prací.

To však nepomohlo. Dahmer se nechal svými vražednými sklony zcela oslepit. V klubu natrefil na mladého černocho, kterému nabídl peníze výměnou za intimní fotografie. U sebe v bytě mladíkovi nalil skleničku alkoholu a do ní přidal sedativa. Když omdlel, Dahmer jej uškrtil, vysvlékl a na nebožtíkovi vykonal orální sex. Pak tělo rozřezal. Lebku natřel šedou barvou a uložil do sbírky.

Následně si vyhlédl dalšího známého homosexuála přezdívaného Šejk a dopustil se na něm téhož jako na jeho předchůdci. Pouze s tím rozdílem, že tentokrát měl s obětí sex ještě předtím, než ji zdrogoval a uškrtil.

Dalším v pořadí měl být patnáctiletý Hispánc, na toho se však usmála štěstěna. Dahmer mu za nahé fotky nabídl dvě stě dolarů. Mladík se svlékl, jenže Dahmer podcenil situaci a zaútočil na něj gumovou palicí ještě předtím, než mu podstrčil uspávací drogu. Chlapec se mu ubránil. Dahmer se nakonec uklidnil, a když mu Hispánc slíbil, že si incident nechá pro sebe, Dahmer jej nechal odejít, a dokonce mu zavolal taxi.

Další den mladík slib porušil a obrátil se na policii. Strážníky však prosil, aby o věci pomlčeli před jeho pěstouny, a policie nakonec celý případ zametla pod koberec.

Když si Dahmer o několik týdnů později vyhlédl svou další oběť, toužil po něčem víc než obvyklém sexu, vraždě a odporném pitvání. Rozhodl se, že si nechá celou kostru. Většinu masa rozpustil v kyselině, ale nedotčený biceps si odložil do lednice.

Sousedé si brzy začali stěžovat na zápach hniјícího masa. Dahmer se omluvil a vysvětlil, že má rozbitou lednici a čeká na příchod opraváře.

Ohyzdné fotografie

Třidvacetiletý David Thomas, Dahmerova další oběť, nebyl gay. Měl přítelkyni a tříletou dceru, za peníze se však nechal odvést k vrahovi domů. Poté, co jej zdrogoval, si Dahmer uvědomil, že se mu jeho nejnovější úlovek vlastně příliš nezamlouvá. Ale protože měl strach, že by Thomas po probuzení dělal problémy, raději ho zabil. Tentokrát si čtvrcení těla užíval do sytosti a celý postup si krok po kroku fotografoval.

Devatenáctiletý začínající model Curtis Straughter si zrovna s Dahmerem užíval orální sex, když na něj začal působit uspávací prostředek. Dahmer jej uskrtil a stejně jako předtím proces porcování detailně zdokumentoval. Lebka mu opětovně sloužila namísto trofeje.

Vražda devatenáctiletého Errola Lindseyho probíhala ve stejném duchu. Dahmer mu nabídl peníze za lechtivé fotografie, následně jej omámil, uskrtil a rozčtvrtl. Nechutné dílo bylo podrobně nafoceno a do vrahovy sbírky přibyla nová lebka.

Jednatřicetiletý hluchoněmý Tony Hughes taktéž kývl na nabídku padesáti dolarů za nahé fotky. V jeho případě se však Dahmer příliš nehonil, a než ho rozřezal, nechal Hughesovo tělo několik dní ležet v obývacím pokoji.

Další přišel na řadu starší bratr Keisona Sinthasomphona, čtrnáctiletý Konerak. Jenže zločin nevyšel podle plánu. Dahmer chlapce zdrogoval, načež jej svlékl a znásilnil. Ale poté, místo aby jej sprovodil ze světa, vyrazil ven pro pivo. Při zpáteční cestě spatřil Koneraka stát uprostřed ulice. Byl nahý, krvácel a bavil se se dvěma černoškami. Dahmer jej chtěl odtáhnout k sobě domů, ale dívky jej bránily vlastními těly. Jedna z nich zavolala policii a zanedlouho přijely dva hlídkové vozy.

Když se strážníci začali vyptávat, co se stalo, Dahmer jim napovídal, že měli s Konerakem malou rozepři. Povedlo se mu je přesvědčit, že chlapci bylo již devatenáct let, a díky polonahým snímkům, které jim ukázal při prohlídce bytu, doložil historku, že jsou s Konerakem milenci. Policie si neuvědomila, že fotografie byly pořízeny v době, kdy byl Konerak mimo sebe.

Konerak celou dobu nečinně seděl na sedačce v přesvědčení, že má nejhorší za sebou. To se však mýlil. Policie Dahmerovo vysvětlení přijala a odjela. Konerak byl okamžitě uškrcen a rozčtvrcen. Tři odpovědní policisté byli později propuštěni.

Ještě jednu skleničku

Dahmer se zúčastnil pochodu na podporu gayů v Chicagu a při cestě domů si vyhlédl dalšího nadějného manekýna Matta Turnera. V bytě jej uškrtil a rozřezal.

Když si Dahmer v gay baru začal namlouvat třiadvacetiletého Jeremiaha Weinbergera, mladík se poradil se svým bývalým spolubydlícím, zda je dobrý nápad odejít s neznámým mužem. „Jasně, vypadá v pohodě,“ odpověděl spolubydlící.

Dahmer si svou novou kořist zjevně oblíbil. Celý následující den strávili v posteli. Pak se Weinberger podíval na hodiny a oznámil, že je čas jít domů. Dahmer jej prosil, aby si s ním vypil ještě jednu skleničku. Jeho hlava skončila v mrazáku hned vedle hlavy Matta Turnera.

Když Dahmer přišel o práci, měl na mysli jedinou věc, která by mu dokázala zlepšit náladu. Oslovil čtyřiaadvacetiletého černocho Olivera Lacyho, odvezl jej k sobě do bytu, uškrtil a jeho bezvládné tělo zneužil.

O čtyři dny později přijal pětadvacetiletý Joseph Bradeholt, ženáč se dvěma dětmi, Dahmerovu nabídku na focení aktů a podle vrahovy výpovědi se ochotně přidal k orálnímu sexu. Jeho trup se utopil v popelnici plné kyseliny.

Nedbalý zabiják

Tou dobou měl Dahmer na svém kontě již sedmnáct obětí. Všechny vraždy probíhaly téměř na vlas stejně a on začínal být natolik nedbalý, že jeho dopadení bylo na spadnutí. Dvacátého druhého června 1991 potkal Tracyho Edwardse, mladého černocho, který zrovna přicestoval z Mississippi. Kolem sebe měl partu přátel. Dahmer je všechny pozval k sobě domů na večírek. Skupině navrhl, že s Edwardsem pojedou napřed a nakoupí pár piv. Ostatní měli dorazit o něco později. Edwards souhlasil. Jenže nevěděl, že Dahmer dal jeho přátelům špatnou adresu.

Edwardsovi se Dahmerův byt nezamlouval. Zvláštěně zapáchal. Měl tam akvário s několika bojovnicemi pestrými. Zatímco mu Dahmer vyprávěl, jak se rybičky navzájem vraždí, on nervózně pokukoval po hodinách a upíjel studené pivo.

Jakmile pivo dopili, Dahmer návštěvě nabídl rum s kolou. Do nápoje přidal sedativum. Edwards začal být ospalý. Dahmer jej objal kolem ramen a zašeptal, že s ním touží ulehnout do postele. Edwards byl rázem zcela vzhůru. Bránil se, že došlo k omylu a že už musí jít.

Než se nadál, měl spoutané ruce a Dahmer mu k hrudi tiskl sekáček na maso. Nařídil mu, aby se vysvlékl. Edwards pochopil, že se nachází ve vážné situaci. Věděl, že musí útočnickovi vyhovět a uvolnit napětí. Pomalu si rozepl košili.

Dahmer navrhl, aby se přemístili do ložnice, a směr naznačil nabroušenou čepelí. Místnost byla vyzdobena fotografiemi nahých mužů. Další snímky zobrazovaly rozčtvrcená těla a kusy masa. Narůstající zápach se nedal vy-

držet. Zdálo se, že hnilobný puch vychází z plastové popelnice pod oknem. Edwards si zbytek domyslel.

Dahmerovi se zachtělo podívat se na film. Posadili se na postel a pustili si *Vymítače ďábla*. Strašidelný snímek Dahmera upokojil. Edwards myslel na útěk.

Dahmer v jednu chvíli prohodil, že pokud neuposlechne jeho příkazy, vyrvе mu srdce z hrudi a pěkně si na něm pošmáknе. Potom muži nařídil, aby si sundal zbytek oblečení, jelikož si jej chtěl vyfotografovat. Jen co se Dahmer natáhl pro foťák, Edwards se chopil příležitosti. Udeřil vraha do spánku. Dahmer se skácel k zemi. Edwards mu ještě uštědřil kopanec do břicha a uháněl ke dveřím.

Dahmer jej doběhl a nabídl se, že mu odemkne pouta, ale Edwards na něj nebdal. Silou rozrazil dveře a utřkal jako o život.

Uprostřed Dvacáté páté ulice Edwards spatřil policejní auto. S křikem vyrazil kupředu. Strážníkům vysvětlil, že se ho nějaký šílenec snaží zabít, a ukázal jim cestu k Dahmerovu bytu.

Zvláštní puch

Dveře jim otevřel upravený běloch, jenž se zdál klidný a vyrovnaný. Policisté znejistěli – jenže pak ucítili zvláštní puch.

Dahmer přiznal, že Edwardsovi vyhrožoval. Tvářil se kajícně a hájil se tím, že nedávno dostal v práci výpověď a žal utápěl v alkoholu. Když však strážníci požádali o klíček od želízek, odmítl a začal být agresivní. Policisté jej zatáhli zpátky do bytu a ve vteřině mu tvář přitlačili k podlaze. Odříkali mu jeho práva. Poté se rozhlédli kolem. Jeden z nich otevřel lednici.

„Proboha,“ vydechl. „Tady leží lidská hlava.“

Dahmer zavřískal jako divé zvíře. Policie vyběhla ven pro pouta. Následně se vrhli na důkladnou prohlídku bytu.

Lednička obsahovala kusy masa v igelitových sáčcích, včetně lidského srdce. V mrazáku se o sebe opíraly tři mužské hlavy. Ve skříní našli bizarní fotografie, tři lidské lebky a sbírku kostí. Další dvě lebky se ukrývaly v hrnci ležícím na plotně. Jiný hrnec byl plný mužských genitálií a několika usek-

nutých rukou a v popelnici uložené v ložnici byly uchovány ostatky třech mužských trupů.

Jako by se Dahmerovi na policejní stanici ulevilo, že mu konečně zatnuli tipec. Poskytl detailní doznání a přiznal se, že dospěl do fáze, ve které těla svých obětí vařil a pojídal.

Kanibalismus a nekrofilie poukazovaly na to, že pachatel trpí duševní chorobou. Státní zástupce však porotu upozornil, že pokud by byl Dahmer shledán choromyslným a poslán do psychiatrické léčebny, jeho případ by byl za dva roky přezkoumán, a jestliže by jej tehdy prohlásili za příčetného, mohl by opět skončit na svobodě. Soud Jeffreyho Dahmera shledal vinným z patnácti vražd a udělil mu patnáct doživotních trestů. Stát Wisconsin neuplatňuje trest smrti.

Tři měsíce poté, co jej v Milwaukee odsoudili, byl Dahmer vydán do Ohia, kde byl usvědčen z vraždy své první oběti, Stevena Hickse. Na základě tohoto případu mu bylo uděleno další doživotí. Poté se vrátil do nápravného zařízení ve Wisconsinu, kde se nechal pokřtít. V kapli při modlení jej spoluvězeň pořezal břitvou. A dvacátého osmého listopadu 1994 byl ve sprše jiným trestancem ubit k smrti.

„Už jste spokojení? Teď když z něj vymlátí duši – máte, co jste chtěli?“ vřískala jeho matka. Zástup čtyř set lidí v Milwaukee tu noc zapálil svíci za oběti.

Přeložila Nikola Polzerová